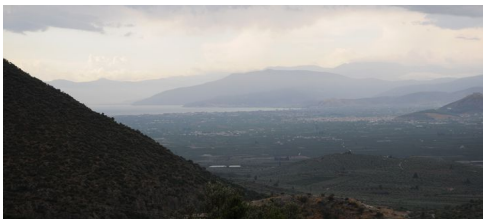

Τελικά υπήρξε μια πρόβλεψη, όπου ο Αντώνης δεν έπεσε έξω. Εκείνη η δήλωση περί της δίμηνης Αριστερής παρένθεσης. Τέτοια, περίπου, ήταν η επιφανειακή διάρκειά της. Θυμίζω άτακτα κάποια γεγονότα. Η επίσκεψη – προσκύνημα στην Καισαριανή, η αγενής απρέπεια του προηγούμενου να μην παραδώσει, οι κατ' αρχήν τσαμπουκάδες στον διοπτροφόρο Ολλανδό με τους βοστρύχους, κάτι επισκέψεις στον Μόσκοβο, και πολλοί που δεν την ψήφισαν (την παρένθεση), αναρωτήθηκαν: «Λες;» και συμπλήρωναν: «Μωρέ αν τα καταφέρει, μαζί του χίλιες φορές».

Μετά από τόσους μήνες όμως, τουλάχιστον το ένα τρίτο όσων ψήφισαν εξακολουθεί να εμπιστεύεται τις επιλογές του πρώτου κόμματος, το οποίο απώλεσε μόλις 0,88% και τέσσερις έδρες. Βεβαίως είναι αξιοπερίεργο το πως οι ίδιοι ψηφοφόροι προτίμησαν το πρώτο κόμμα τον Γενάρη και τον Σεπτέμβρη, για εντελώς διαφορετικούς λόγους, καθώς στο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα δεν άλλαξε μόνον η ρητορική, η ιδεολογία αλλά και η πρακτική του κυβερνώντος σχηματισμού. Εκτός αν υπήρξε τόσο μεγάλη μετατόπιση ψηφοφόρων οπότε είναι ακόμα πιο αξιοπερίεργο.

Υπάρχει επίσης κάτι απογοητευτικά ανησυχητικό. Το ποσοστό της αποχής, που έφτασε το 44,1%. Σε μια εξαιρετικά κρίσιμη αναμέτρηση, η συμμετοχή του εκλογικού σώματος υπήρξε η μικρότερη από την Μεταπολίτευση και εντεύθεν. Μια αποχή που όπως ερμηνεύεται, έχει πολιτικά κριτήρια, αφού η αύξησή της στα μεγάλα αστικά κέντρα, όπου δεν τίθεται θέμα κόστους μετακίνησης, ήταν μεγάλη.

Στην Α' Πειραιώς π.χ. ήταν η αποχή έφθασε το 50% ενώ στην Β' Πειραιώς, το 43,%, μα ταυτόχρονα υπήρξαν τέσσερις νομοί με ποσοστό αποχής μεγαλύτερο από 60% (Φλωρίνης, Λακωνίας, Λέσβου) και άλλοι έξι με μεγαλύτερο από 50% (Ευρυτανίας, Χίου, Αρκαδίας, Θεσπρωτίας, Σάμου Δωδεκανήσου).

Ίδου και άλλη μια ανησυχητική ακολουθία αριθμών. Όσο πιο βαθιά ο τόπος έμπαινε στην ύφεση, όσο πιο πολύ γινόταν δέσμιος των Μνημονίων, τόσο μεγάλωνε το ποσοστό των πολιτών που περιφρονούσαν την εκλογική αναμέτρηση. Συγκεκριμένα, το 2000, η αποχή κυμάνθηκε στο 25,13%, το 2004 στο 23,5%, το 2007 έφθασε το 25,9%, το 2009 στο 29,1%, τον Μάιο του '12 ήταν 34,9%, τον Ιούνιο του ίδιου έτους 37,5%, τον Γενάρη του '15 στο 36,4%, για να φτάσουμε τον Σεπτέμβρη στο 44,1%.

Τούτα τα νούμερα αποκαλύπτουν κατ' αρχάς μια απογοήτευση και στη συνέχεια μια εξίσου ζοφερή αποπολιτικοποίηση.

Για μερικούς είναι σαφές. Ο Συνασπισμός της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, δεν είναι και τόσο

συνασπισμένος, δεν κατάφερε να δείξει τίποτα από ριζοσπαστισμό στους εταίρους μας και στις διαπραγματεύσεις, και κολυμπώντας πια στην κολυμβήθρα της εξουσίας χάνει την όποια αριστερότητα του.

Ούτως ειπείν, η δίμηνη Αριστερή παρένθεση του Αντώνη αποδεικνύεται ακριβής. Αυτό που συνέβη, είναι ότι η στρατιωτική δικτατορία δεν λειτούργησε ως καταλύτης της κομματοκρατίας, ότι όλος αυτός ο επταετής εξευτελισμός δεν προσέφερε ουσιαστικά διδάγματα και η Μεταπολίτευση δεν απαγκιστρώθηκε από τα καρκινώματα του παρελθόντος.

Δυο κόμματα εξουσίας και λίγες οικογένειες, βύθισαν τον τόπο σε ένα γελοίο εξευρωπαϊσμό, σε μια πλαστική «ανάπτυξη» με δανεικά και σε ένα πάμφθινο καταναλωτικό μοντέλο. Σε συνδυασμό με μια πληθώρα σκανδάλων και άλλων στημένων παιχνιδιών (Χ.Α.Α., εξοπλισμοί, Ολυμπιακοί Αγώνες ένταξη στο κοινό νόμισμα), οι Λογαριασμοί άρχισαν να φτάνουν σε ευρώ μαζί με τα Μνημόνια και τελικώς την μπουγάδα θα κάνει η «Αριστερά». Τι βολικό!

Όπως τα' λεγε και ο Σταμάτης με τις «μεταξένιες φαβορίτες» (ο αποκαλούμενος και τροβαδούρος της αγάπης) από το '71, σε στίχους του Ν. Βρεττού και μουσική του Γ. Χατζηνάσιου:

*Μια παρένθεση και μόνο μέσα στο δικό σου δρόμο
πως θα ήμουνα για σένα δε φαντάστηκα.*

Καλό μας Μήνα και καλή μας Τύχη.